

BOVEN BIDDEN EN BOVEN DENKEN

Petrus dan werd in de gevangenis bewaard; maar door de gemeente werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan.

Hand 12 vs 5

De aanleiding

De meesten van ons zullen de St Vervolgd Christendom wel kennen. Een stichting, die aandacht vraagt voor christenen, die vervolgd worden. In allerlei landen. Tegenwoordig vooral in islamitische en nog communistische landen als Nrd Korea en min of meer China. Bij het nadenken over dit Bijbelgedeelte, dacht ik: Eigenlijk vreemd zo'n stichting. Want het suggereert een beetje: Vervolgd worden als christen, dat is niet normaal, dat is uitzondering. Maar de Heere Jezus heeft bij zijn afscheid wel gezegd: In de wereld zult ge verdrukking hebben. Zou er dan misschien ook een stichting in het leven geroepen moeten worden voor niet vervolgd Christendom? Christendom, dat zich in een bepaalde cultuur vrij bewegen kan. Omdat zulk Christendom aan minstens zoveel gevaren bloot staat.

Maar hoe dat ook zij. Vervolging en verdrukking horen er voor een christen bij, op welke manier, die ook gestalte krijgen. In dit Bijbelgedeelte is dat overduidelijk. Zeker, die grote vervolging van de gemeente in Jeruzalem waarover we lezen in Hand 8 had zegenrijke gevolgen gehad. Degenen, die Jeruzalem uitgevlucht waren, hadden overal het evangelie van de Heere Jezus verspreid. Zelfs in die wereldstad Antiochië was een bloeiende gemeente van Christus ontstaan. En bovendien een van de gangmakers van die vervolging Saulus van Tarsen was op een krachtdadige manier tot bekering gekomen en verkondigde nu Christus met wel dubbel zoveel drive als waarmee hij eerst gelovigen vervolgde. Maar als de christelijke gemeente van toen de strijd daarmee beslecht zou menen, had ze zich wel vergist. Immers zoals de HCat ook belijdt: De satan, de grote tegenstander van de Heere Jezus Christus houdt niet op zijn gemeente aan te vechten. Daar kan Hij van alles voor gebruiken. Machten en mensen. Maatschappelijke trends en enkele personen. Hier duikt de naam van koning Herodes op. Ook wel Herodes Agrippa genoemd. Het is een andere Herodes, dan die van de kindermoord in Bethlehem. Dat was zijn grootvader en het is ook nog een andere dan die Joh de Doper onthoofdde en naar wie Jezus op de dag van zijn kruisiging ook nog werd geleid, dat was zijn broer. Overigens liep hij wel aardig in de pas met zijn familie. Aan de ene kant je wereldse leventje leiden. Je laten gaan in de lusten van je lijf, maar aan de andere kant ook proberen de joden te vriend te houden. Als deze Herodes bijv. in Cesarea was ging hij zijn liederlijke gang. In Jeruzalem deed hij net als alsof hij een wetsgetrouwe jood was. De joodse leiders hadden hem wel door en hadden dan ook niet echt veel achting voor hem. Door de christenen te vervolgen probeerde hij toch nog zoveel mogelijk bij hen in een goed blaadje te komen. Het ging hem daarbij alleen maar om zijn eigen positie. Als er rust was in dat zo roerige Palestina kon dat alleen maar een goede indruk maken op de romeinen, van wie hij afhankelijk was. Zo bestond hij het zelfs om een van de voormannen van de christelijke gemeente van Jeruzalem Jakobus de broer van Johannes te doden. En toen hij zag hoe goed dat viel bij de joden, ging hij nog verder en liet Petrus arresteren en gevangen zetten om hem na Pasen om te brengen.

Voor die Herodes telde een of meer mensenlevens niet, als hij zijn positie maar kon verstevigen. Dat is helaas geen uitzondering onder ons mensen. Nog steeds gaan in allerlei landen leiders, machthebbers onverschillig om met mensenlevens als zij hun positie maar kunnen

handhaven. En laten we dan ook maar kritisch zijn op ons zelf! Nee ik bedoel niet dat wij zo gauw geneigd zullen om iemand werkelijk te vermoorden. Hoewel als het beest in ons los komt, dan weet je maar nooit. Maar je kunt ook iemand geestelijk vermoorden ten gunste van jezelf. Je wilt vooral de naam dragen van rechtzinnig, orthodox, bevindelijk en die ander, ach die ander dat is zo'n halve, zo'n oppervlakkige. We vermoorden die ander met onze negatieve oordelen om zelf des te beter uit te komen. Of we vinden ons zelf als christen zo bij de tijd, wij denken tenminste over de dingen na, en die ander ach die ander, die zo ouderwets, eigenlijk nog dom ook.

Het is vanuit onze zondige menselijk natuur, die niet weet van nederigheid en zelfverloochening niet zo vreemd wat Herodes deed. Als het gaat om jezelf, dan zijn immers alle middelen bruikbaar. Wie van Christus mag anders weten, mag anders leven. Mag het nieuwe leven leven. Het leven van liefde tot God en liefde tot de naaste. Het leven van Christus, dat Zijn Woord je wijst en Zijn Geest je geeft.

Het is dus duidelijk, dat al waren er voor die christelijke gemeente heel positieve dingen, zij nog lang niet de strijd te boven was. En ook dat kunnen we op onszelf toepassen. Hoe-veel positieve dingen ontvangen wij als gemeente in deze jaren niet uit Gods Hand. Ik herinner er alleen maar aan, hoe de gemeente gestaag mag groeien. Hoe telkens weer een goed groep jonge mensen zich gemeld heeft voor de geloofsbelijdenis. Hoe het Woord van het evangelie Zijn werk doet onder ons. Hoe we ons samen mogen inzetten voor de bouw van de nieuwe kerk, die haar voltooiing nadert.

Maar hoeven we nu meer op onze hoede te zijn? Gemeente we weten toch wel beter! Hoe gemakkelijk ontstaat er verwijdering in een christelijke gemeente. Als groepen, partijen, stromingen de hakken in het zand zetten en zich gaan afzetten elkaar. Als je die zij en wij sfeer ontstaat in een christelijke gemeente. Zij willen altijd, maar wij. Ik hoef het u allemaal niet te zeggen, u weet het ook wel. Laten we daarin de satan toch geen ruimte geven onder ons.

Ja en dan ook de wereldgelijkvormigheid, het materialisme. Het wordt ons opgedrongen door de wereld waarin wij leven. De reclame suggereert, dat we echt niet blij kunnen zijn als we niet dit hebben en dat hebben. Als we niet met volle teugen genieten van ja en vult u het dan allemaal maar in. En zo ongemerkt legt het beslag op ons neemt het ons mee.

Nee ik zeg niet dat we niet genieten mogen van alles wat God geeft, maar laten we wel alert zijn, dat we er niet in opgaan. We zijn toch vreemdelingen. We zijn toch op doortocht. Wij hebben hier geen blijvende stad, maar we zoeken de toekomstige.

Dat zijn zo maar twee manieren, waarop de duivel ook vandaag de gemeente blijft aanvechten. Hij heeft er nog veel meer. We moeten er maar blijvend bedacht op zijn. We moeten maar gedurig waken en bidden dat we niet in verzoeking komen.

Nog een ding over deze aanval van de boze op die eerste christelijke gemeente. Hij is hier vooral gericht op de voorgangers. De duivel heeft soms meer ambtelijk besef, dan de gemeente zelf. Hij heeft in ieder geval goed in de gaten, hoe belangrijk voorgangers voor een gemeente zijn. Als je die voorgangers op de een of andere manier weet aan te tasten, dan moet dat gevolgen hebben voor heel de gemeente. Daarom mogen voorgangers ook wel bijzonder op hun hoede zijn. Voor het gevaar van geestelijke verslapping bijv. en het zoeken van eigen eer en eigen belang.

Het gebed

Goed, dus altijd maar weer aanvallen van de Boze. Ook voor die eerste christelijke gemeente. En hoe reageert ze daarop? Wat stelt ze er tegenover? Je zou kunnen denken aan een stuk mismoe-digheid. Leek het net zo goed te gaan en nu dit: Jakobus vermoord en Petrus gevangen genomen. Wat heeft het dan allemaal voor zin? Laten we er maar mee ophouden. Als Jezus werkelijk zo'n machtige Koning is, had dit toch niet hoeven gebeuren. Zie je nu wel, dat het allemaal niest uitmaakt. Dat we stomweg overgeleverd zijn aan het spel van de machten. Vandaag Herodes en morgen weer een ander. Daarom laten we er alsjeblieft mee stoppen.

Zou denk ik een herkenbare reactie geweest zijn. Het negatieve heeft ons zomaar te pakken en sleept ons gemakkelijk mee. Wat heeft het allemaal voor zin. Mijn kerkelijk meeleven, m'n bidden, m'n hopen en geloven. Het gaat toch allemaal zoals het gaat. En Jezus, wat zie ik nu van Jezus? Als ik kijk naar mijn kinderen, m'n kleinkinderen. Als ik kijk naar wat er bijv in Nederland op geestelijk zedelijk gebied allemaal aan het verworden is. En er komt maar nooit een eind aan. Laten we het maar opgeven.

Maar zo redeneert die jonge christelijke gemeente dus niet. En zo hoeven wij dat ook niet te doen, zo moeten wij dat niet doen. Jezus zei het toch: In de wereld verdrukking hebben, maar hebt goed moed Ik heb de wereld overwonnen. Daarom, die jonge christelijke gemeente bidt. Het is heel karakteristiek zoals het hier staat. Petrus dan werd in de gevangenis bewaard, maar door de gemeente werd voor hem een gedurig gebed tot God gedaan. Je zou kunnen zeggen: Herodes en de zijnen hanteren een wapen, de gevangenis. De gemeente ook: een gedurig gebed. Nou, dat is menselijk gezien natuurlijk geen vergelijking. Die gevangenis met z'n dikke muren, zijn zware vergrendelde deuren en al die bewakers, daar is toch geen doen aan. Dat is toch hopeloos. Wat moet je daartegen beginnen met een gebed. Als je nou een geweldig leger had om die gevangenis te bestormen, ja dan kon je er nog wat verwachten, maar handen, die zich heffen naar God in een gebed, wat moet je daar nu van verwachten. Wat betekent dat allemaal. Ja, zo zien wij het voor ogen, zo bekijken wij het als mensen en we zien er geen enkel heil meer in. Wat kon die jonge christelijk gemeente nog beginnen. Ja, maar ze konden bidden. En is er als het er over gaat een machtiger wapen dan het gebed? Denk maar even aan wat er gebeurde met het volk Israël in de woestijn. De Amelekieten vielen aan. En wat was het machtigste wapen in de strijd? Dat was toch die Mozes met z'n opgeheven staf. Die biddende Mozes.

Aan het eind van de 2^e WO pochten de Nazi's op de V1 hun geheime wapen. Het heeft niet veel geholpen. De gemeente van Christus heeft ook een geheim wapen. Het gebed. En dat helpt wel. Gemeente, daar mogen wij veel van verwachten. Het is niet verkeerd om dat met nadruk tegen elkaar te zeggen. We hebben nog wel eens hoge verwachtingen van allerlei acties, dingen die wij als christelijke gemeente op touw zetten. En natuurlijk we moeten ook dingen doen. Elke dag en elke tijd weer doen wat onze hand vindt om te doen. Maar laten wij vooral bidden. Zeker bidden als alles ons telkens weer bij de handen afbreekt. Bidden omdat we geen andere toevlucht en geen andere verwachting hebben dan de HEERE onze God. Onze uitgewerkte handen, onze doorgedraaide gedachten heffen naar de hoge. Om op Hem te zien en het van Hem allereerst en alleen te verwachten.

En laten we nooit de verwondering kwijtraken, dat dat kan en dat mag. Dat er bij een heilige God ruimte is, toegang is voor gebeden van zondige mensenkinderen. Zo maar open en vrij. Dat we niet eerst een groot aantal keuzemenu's doormoeten, om uitein-delijk toch nog een bezettoon te krijgen zoals bij een beetje zaak tegenwoordig. Gods lijn is altijd open. Het is de lijn, die Christus heeft opengemaakt aan het kruis van Golgotha. Een verse en een levende weg,

waardoor wij met vrijmoedigheid mogen toegaan om geholpen te worden te bekwamer tijd. Bidden, dat is een geweldig wapen en het word je zomaar ter beschikking gesteld. Ter beschikking gesteld om Jezus' wil.

En hoe bidden ze dan? Ze bidden samen. Ze blijven niet thuis zitten om ieder voor zich te bidden voor Petrus. Nee ze komen bij elkaar om te bidden in het huis van Maria een bekende christin. We lezen telkens weer van die jonge christelijke gemeente, hoe ze met elkaar en eensgezind bidden. Ze waren eendrachtig bijeen. Nu eens in de tempel, dan weer in een particulier huis om zich te richten tot God. Nee, ze waren ook geen volmaakte gemeente. We lezen ook over het bedrog van Ananias en Safira. We kunnen lezen van hun verschil van inzicht over hoe je met heidenen om zou moeten gaan. Maar in dat alles waren ze vooral een eensgezind biddende gemeente. Eendracht maakt macht zeggen we in het dagelijks leven. Samen sta je sterk. In kantoren en bedrijven doen we tegenwoordig veel aan teambuilding. Als je een team hebt, dat er samen voor gaat kun je heel veel bereiken. Nu hoeft het ons in de christelijke gemeente niet te gaan om macht, maar we mogen wel schouder aan schouder staan in de strijd tegen alles wat de gemeente verstoren en verwarren wil. En die strijd is dus vooral een gebedsstrijd. Samen bidden, dat kan in allerlei kleinere verbanden van de gemeente. Op Bijbelkring, gebedskring, op club, op de kerkenraad. Het mag met name in de samenkomst van de gemeente. Het gevaar zou immers kunnen zijn dat door allerlei gebedskringen, het gebed in de eredienst in discrediet raakt. Dat zou maar gewoon zijn, en al dat andere heel bijzonder. Maar wat wij samen doen in de samenkomst van de hele gemeente is minstens zo bijzonder. Ik ben me er van bewust, hoe zeer het gebed in de gemeente bedreigd wordt door de gewoonte. Het hoort er immers zo'n beetje bij. Maar het is nogal wat. Als wij samen biddend treden voor het hoogheilig Aangezicht van de HEERE. En een uit ons zijn stem verheft en namens ons allen God dankt voor Zijn genade en trouw. Voor Zijn zegeningen, de zonden voor Hem neerlegt en ook alle pijn en moeite onder woorden probeert te brengen. Ik herinner me uit m'n jeugd jaren, dat de ds als hij voorging in gebed wel eens een beetje plechtig zei: Verenigen wij ons in gemeenschappelijk gebed. Toch een mooie uitdrukking. Dat doen ze hier helemaal: ze verenigen zich in gemeenschappelijk gebed. Dan versterken en steunen wij elkaar in het bidden. Dan is er eenheid en verbondenheid. Daar worden wij ook altijd weer toe geroepen. Gemeente, dat moet er in Gods oegen toch niet uitzien, dat als een gemeente biddend tot Hem komt. En in die gemeente zijn mensen, die elkaar niet verdragen kunnen. Kan er dan echt sprake zijn van een gemeenschappelijk gebed? En kan er dan zegen op rusten. Samen bidden, dat verplicht. Dat verplicht om ook telkens weer elkaar te zoeken.

Er is nog iets. Lukas schrijft nogal plechtig over dit gebed. Hij zegt niet simpelweg: ze baden samen. Nee, door de gemeente werd een gebed tot God voor hem gedaan. Dat heeft iets nadrukkelijks. En dan ook niet zomaar een keer een gebed. Nee, een gedurig gebed. Een gedurig offer voor Gods Aangezicht. Ze liepen de HEERE aan als een waterstroom. Zoals het water van de zee altijd maar op de rotsen slaat, zo spoelden hun gebeden altijd maar weer tegen de HEERE aan. HEERE gedenk toch. HEERE ontferm U toch.

De Heere Jezus heeft niet zomaar die gelijkenis gebruikt van de weduwe, die onophoudelijk een rechter naliep om recht. En Paulus zegt niet zonder reden: Volhardt in het gebed. Er staat immers genoeg tegen in. Ik had het al over de sleur en de slenter in onze gebeden, maar wat denkt u van de twijfel en het ongeloof. De aanvechting dat het allemaal toch niets uithaalt. Bepaald als de nood waarin we verkeren maar voortduurt, als de situatie maar niet lijkt te

verbeteren, eerder te verslechteren, dan toch volhouden. Een lange keten van gebeden blijven vormen, in het diepe vertrouwen, dat de Heere helpen zal op Zijn tijd en op Zijn manier. Het is uit dit gedeelte ook duidelijk, dat ze zelfs 's nachts bij elkaar waren om te bidden of in ieder geval heel vroeg in de ochtend. Dat zal ook wel te maken hebben gehad met het feit, dat ze voor het merendeel overdag naar hun werk moesten. Maar het laat nog eens heel duidelijk zien, hoeveel ze er voor over hadden om samen met hun nood naar de HEERE te gaan. Ik zie ons dat nog niet zo gauw doen. Zo heel vroeg in de ochtend of zelfs in de nacht nog bij elkaar komen om te bidden.

De verhoring

Ja en dan als ze zo samen zijn in gebed in het huis van Maria en wordt er op de buitendeur geklopt. Een dienstmeisje Rhode gaat kijken wie er is. Wat ze verwacht hebben? Misschien iemand, die ook nog mee wilde bidden. We weten het niet, maar Petrus staat er Petrus in levende lijve. Een engel Gods heeft hem wakker gemaakt, terwijl hij lag te slapen. Opmerkelijk wel, dat Petrus daar zo

rustig lag te slapen. Je zou in zulke omstandigheden toch geen oog dicht kunnen doen van spanning en angst om wat je te wachten stond. Petrus sliep rustig. Ja, dat kan ook nog als je op de HEE-Re vertrouwt. Dan kan het voor een zware operatie of in andere moeilijke omstandigheden. Ik lag en sliep gerust van 's HEEREN trouw bewust. Maar goed Petrus is wakker gemaakt. En door alle deuren en langs alle wachten heen naar buiten geleid. Toen hij op straat stond moest hij zelf ook wel even tot zichzelf komen. Zo van wat is hier gebeurd. Ja en nu staat hij daar voor het huis van Maria, waarvan hij terecht vermoedde, dat ze daar samen zouden zijn. Het dienstmeisje laat van pure blijdschap, Petrus zo maar staan en holt naar binnen: Petrus. Maar de gemeente daar binnen gelooft er niets van. Het enige wat ze kunnen uitbrengen is: Kind je raast. Dat kan gewoon niet! Het zou hoogstens een engelverschijning kunnen zijn, maar Petrus zelf, nee, dat is onmogelijk, die zit in de gevangenis en daar komt hij onmogelijk uit.

Begrijpelijke reactie, denk ik gemeente. Dat gebeurt wel vaker, dat de HEERE onze gebeden verhoort boven bidden en boven denken en dat we het haast niet kunnen geloven. Is het echt zo, dat dat kind, dat zo losgeslagen was in het leven, nu tot verandering komt. U hebt er om gebeden jarenlang. En nu, nu is er verander-ing, maar u kunt het haast niet geloven. Is het echt zo, dat die bedreigende ziekte tot stilstand is gekomen? Ben ik werkelijk in verwachting? Wat we hier lezen van die eerste christelijke gemeente, laat wel zien, dat hun gebed ook geen volmaakt gebed was. Dat ze daar niet bij elkaar gezeten hebben in een stoer en een sterk geloof. Wij gaan bidden en nu zul je eens zien wat er gebeuren gaat. O zeker worden we opgeroepen om in ons bidden te vertrouwen op de HEERE. Zegt de Hebrbrief het niet: Die tot God komt moet geloven dat Hij is, en een Beloner van degenen, die Hem zoeken. Maar in het huis van Maria was een gemeente bijeen, die het op geen enkele manier meer bekijken kon, en ook niet meer geloven kon, die alleen maar nood had en met die nood uitgedreven werd tot de HEERE. Zeg maar gerust een geschokt en verslagen hoopje mensen, dat alleen maar heel dicht tegen de HEERE aan kan kruipen.

En dan hoort en verhoort de HEERE boven bidden en boven denken. Dus ook niet omdat zij goed konden bidden. Daar is ook nog genoeg op af te dingen. Dus ten diepste ook alleen maar omdat een ander zo gebeden heeft. Het valt op hoe Lukas in zijn evangelie in dezelfde trant schrijft over het gebed van Jezus in Gethsemané. Hij heeft geweend, Zijn ziel heeft steeds gevast. Maar Hij is afgewezen. Afgewezen tot in de bittere en smadelijke dood aan het kruis. In Hem vinden

wij de genade van de verhoring. Let u daar goed op de genade van de verhoring. Wij doen wel eens alsof dat vanzelfspreekt verhoring. En God zou er voor zijn om ons op onze wenken te bedienen. Maar God is heilig en wij zijn zondaren, met al onze gebeden erbij. Maar Christus heeft gebeden en Hij leeft om altijd voor Zijn volk te bidden. Altijd voor Zijn volk te pleiten op Zijn volbrachte werk en met ons bidden mogen wij schuilen bij Hem. Het is niet zonder diepe zin, dat dit gebeuren zich afspeelt in de Paastijd. Het Paaslam is geslacht. Gods Paaslam. Nu is de zonde verzoend, nu mag er bevrijding zijn Opstanding en nieuw leven. Om het Paaslam Christus mogen we ervaren: Boven bidden en boven denken wil de HEERE Zijn Naam in ons leven verheerlijken.

Maar laten we dan ook nuchter zijn, geestelijk nuchter. God geeft in Christus Paastekenen van Zijn heerlijk bevrijdende macht, Petrus staat hier zo maar voor deur. Mensen worden bevrijd van gebondenheden van ziekten. Maar het blijven wel tekenen. Het blijven tekenen zolang de Heere Jezus nog niet is gekomen in de volle heerlijkheid van Zijn koninkrijk. Jakobus was vermoord en stond niet uit de doden op, nog niet. En straks komt Petrus ook nog omgekeerd aan een kruis terecht. In de wereld zult ge verdrukking hebben, dat blijft wel helemaal staan en dat ervaar je soms tot vertwijfeling toe. En toch, hebt goede moed. In beginsel is die wereld overwonnen door het Lam, dat staat als geslacht. En Zijn koninkrijk komt. Alle vijanden liggen dan aan Zijn voeten en allen, die Hem verwachten mogen in de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods. En zij zullen Hem dienen dag en nacht in Zijn tempel